

บทที่ 5

การแปรของ (E) ในภาษาไทยถิ่นนครศรีธรรมราช ตามทัศนคติต่อภาษาของผู้พูด

ในการวิเคราะห์ข้อมูลการแปรของ (E) ในภาษาไทยถิ่นนครศรีธรรมราช ตามทัศนคติต่อภาษาของผู้พูดนั้น ผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบถามเพื่อวัดทัศนคติต่อภาษาขึ้นมา โดยแบ่งเป็น 6 ข้อ แต่ละข้อมี 1 คะแนน ถ้าผู้บอกภาษาทำได้ 0-3 คะแนน แสดงว่ามีทัศนคติทางลบต่อภาษา แต่ถ้าผู้บอกภาษาทำได้ 4-6 คะแนน แสดงว่ามีทัศนคติทางบวกต่อภาษา ซึ่งคำถามทั้ง 6 ข้อและผลที่ได้มีดังนี้

แบบสอบถามทัศนคติต่อภาษาถิ่นของผู้บอกภาษา (ดัดแปลงจากปาลีรัฐ ทรัพย์ปรง, 2537)

1. คุณคิดว่าภาษากรุงเทพฯกับภาษานครศรีธรรมราชภาษาใดไพเราะกว่ากัน
2. ถ้าคุณอยู่ในนครศรีธรรมราชหรือจังหวัดอื่นในภาคใต้ คุณจะใช้ภาษากรุงเทพฯหรือภาษานครศรีธรรมราช
3. ถ้าคุณไปกรุงเทพฯหรือจังหวัดอื่น ๆ ที่ไม่ใช่ภาคใต้แล้วเจอคนรู้จักที่พูดภาษานครศรีธรรมราชได้ คุณจะใช้ภาษากรุงเทพฯหรือภาษานครศรีธรรมราชพูดกับคนนั้น
4. ถ้าคุณไปกรุงเทพฯหรือจังหวัดอื่น ๆ ที่ไม่ใช่ภาคใต้แล้วเจอคนที่พูดภาษานครศรีธรรมราชได้ โดยไม่รู้จักมาก่อนแต่คุณต้องทำความรู้จักกับคน ๆ นี้ คุณจะใช้ภาษากรุงเทพฯหรือภาษานครศรีธรรมราชในการทำความรู้จัก
5. คุณชอบที่จะอยู่ในสังคมที่พูดภาษากรุงเทพฯหรือภาษานครศรีธรรมราช
6. ถ้าคุณมีลูกหรือหลาน คุณจะสอนให้เขาพูดภาษากรุงเทพฯหรือภาษานครศรีธรรมราชเป็นภาษาแรก

ทัศนคติต่อภาษา	จำนวน	ร้อยละ
ทางบวก	80	80
ทางลบ	20	20
รวม	100	100

ตารางที่ 7 จำนวนผู้บอกภาษาแยกตามทัศนคติ

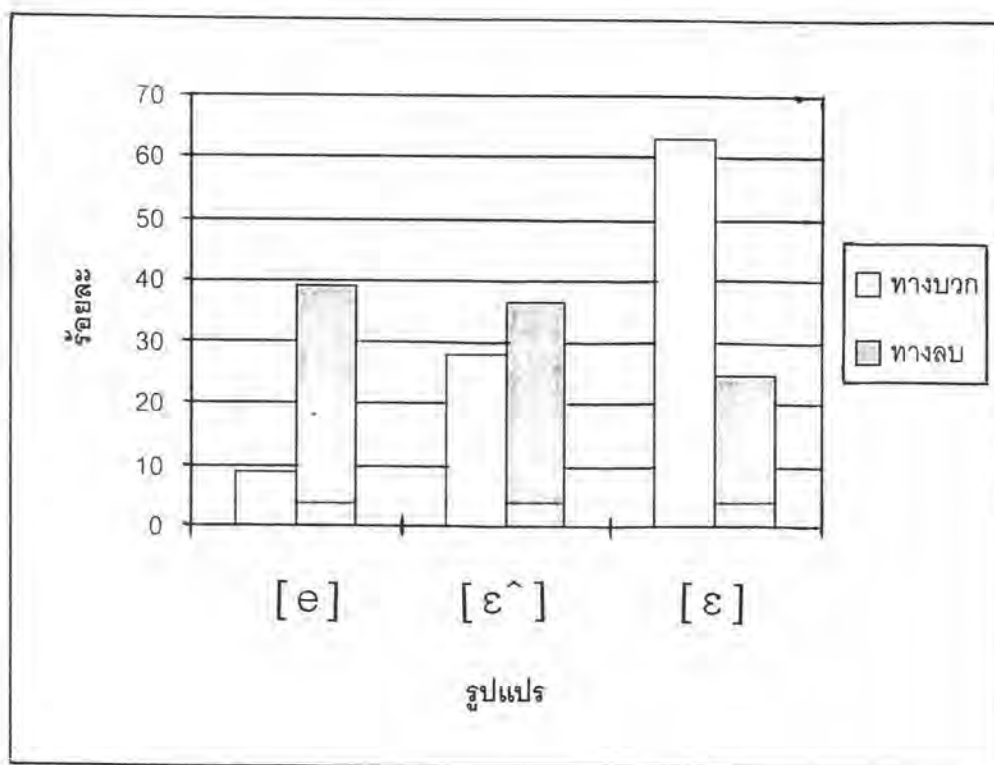
ในการวิจัยครั้งนี้ได้กำหนดจำนวนผู้บอกภาษาไว้ 100 คน ซึ่งมีคุณสมบัติดังได้กล่าวไว้แล้วใน 2.5.1 ในบทที่ 2 จากตารางจะเห็นได้ว่ามีผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาจำนวน 80 คน หรือคิดเป็นร้อยละ 80 และมีผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษาจำนวน 20 คน หรือคิดเป็นร้อยละ 20 แสดงว่าชาวนครศรีธรรมราชยังมีทัศนคติทางบวกต่อภาษาถิ่นที่ใช้ในชีวิตประจำวันอยู่

จากการวิเคราะห์ข้อมูลในบทที่ 4 นอกจากพบว่าตัวแปรอายุมีความสัมพันธ์กับการเลือกใช้รูปแปรต่าง ๆ ในการแปรของ (E) ในภาษาไทยถิ่นนครศรีธรรมราชแล้ว ในบทนี้ศึกษาว่าทัศนคติต่อภาษามีความสัมพันธ์กับการเลือกใช้รูปแปรด้วยหรือไม่ กล่าวคือ การที่มีทัศนคติต่อภาษาต่างกันมีผลให้ใช้รูปแปรต่างกันด้วยหรือไม่ ซึ่งคำนวณจากอัตราการปรากฏของรูปแปรต่าง ๆ ในการแปรของ (E) ในภาษาไทยถิ่นนครศรีธรรมราชของผู้บอกภาษาที่มีทัศนคติทางบวกและทัศนคติทางลบต่อภาษาดังปรากฏในตารางที่ 8 และภาพที่ 5 โดยเป็นการวิเคราะห์ทัศนคติต่อภาษาโดยไม่จำแนกตามกลุ่มอายุ ดังนี้

ทัศนคติต่อภาษา รูปแปร	ทางบวก	ทางลบ	รวม
[e]	210 8.75%	234 39.00%	444 14.80%
[ε̂]	672 28%	218 36.33%	890 29.67%
[ε]	1,518 63.25%	148 24.67%	1,666 55.53%
รวม	2,400 100%	600 100%	3,000 100%

$$\chi^2 = 436.88 \quad df = 2 \quad p < 0.01$$

ตารางที่ 8 อัตราการปรากฏของรูปแปรของ (E) ตามทัศนคติต่อภาษา

ภาพที่ 5 อัตราการปรากฏของรูปแปรของ (E) ตามทัศนคติต่อภาษา

จากตารางที่ 8 และภาพที่ 5 เห็นได้ว่า ในกลุ่มที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษา รูปแปรที่มีอัตราการปรากฏมากที่สุด คือ รูปแปรดั้งเดิม ซึ่งมีอัตราการปรากฏ 63.25% ในขณะที่รูปแปรที่มีอัตราการปรากฏรองลงมา คือ รูปแปรกึ่งกลาง ซึ่งมีอัตราการปรากฏ 28% และรูปแปรที่มีอัตราการปรากฏน้อยที่สุด คือ รูปแปรใหม่ ซึ่งมีอัตราการปรากฏ 8.75% นอกจากนี้ในกลุ่มที่มีทัศนคติทางบวกยังมีความแตกต่างของอัตราการปรากฏของรูปแปรทั้งสามอย่างชัดเจน กล่าวคือ รูปแปรดั้งเดิมมีอัตราการปรากฏมากกว่ารูปแปรกึ่งกลาง 35.25% และมีอัตราการปรากฏมากกว่ารูปแปรใหม่ 54.50% รูปแปรกึ่งกลางมีอัตราการปรากฏมากกว่ารูปแปรใหม่ 19.25%

ในกลุ่มที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษา รูปแปรที่มีอัตราการปรากฏมากที่สุด คือ รูปแปรใหม่ ซึ่งมีอัตราการปรากฏ 39% ในขณะที่รูปแปรที่มีอัตราการปรากฏรองลงมา คือ รูปแปรกึ่งกลาง ซึ่งมีอัตราการปรากฏ 36.33% และรูปแปรที่มีอัตราการปรากฏน้อยที่สุด คือ รูปแปรดั้งเดิม ซึ่งมีอัตราการปรากฏ 24.67% นอกจากนี้อัตราการปรากฏของรูปแปรทั้งสามในกลุ่มที่มีทัศนคติทางลบไม่มีความแตกต่างกันมากนัก โดยเฉพาะรูปแปรใหม่กับรูปแปรกึ่งกลาง กล่าวคือ รูปแปรใหม่มีอัตราการปรากฏมากกว่ารูปแปรกึ่งกลางเพียง

2.67% และมีอัตราการปรากฏมากกว่ารูปแปรดั้งเดิม 14.33% รูปแปรกึ่งกลางมีอัตราการปรากฏมากกว่ารูปแปรดั้งเดิม 11.66%

ผู้วิจัยได้นำผลการคำนวณอัตราการใช้รูปแปรต่าง ๆ ในการแปรของ (E) ในภาษาไทยถิ่นนครศรีธรรมราชตามทัศนคติต่อภาษาของผู้พูด โดยไม่จำแนกตามกลุ่มอายุมาทดสอบค่าไคสแควร์ โดยตั้งสมมติฐานในการทดสอบว่าทัศนคติต่อภาษาของผู้พูดไม่มีความสัมพันธ์กันกับการใช้รูปแปรต่าง ๆ เมื่อไม่นำกลุ่มอายุมาพิจารณา จากการทดสอบได้ค่า $\chi^2 = 436.88$ ซึ่งมากกว่าค่าจากตาราง $\chi^2 = 9.21$ $df = 2$ ที่ระดับนัยสำคัญ 0.01 จะเห็นว่าเป็นการไม่ยอมรับสมมติฐานที่ตั้งไว้ จึงสรุปได้ว่า กลุ่มที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาและกลุ่มที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษา มีการใช้รูปแปรต่าง ๆ ในการแปรของ (E) ในภาษาไทยถิ่นนครศรีธรรมราช แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 0.01 .

ในงานวิจัยนี้ได้ตั้งสมมติฐานไว้ว่า กลุ่มที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาถิ่นใช้รูปแปร [e] น้อยกว่ากลุ่มที่มีทัศนคติทางลบ ซึ่งก็เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ คือ พบ [e] ซึ่งเป็นรูปใหม่ในภาษานครศรีธรรมราช ในกลุ่มที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษา 8.75% และในกลุ่มที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษา 39% เห็นได้ว่ากลุ่มที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาใช้รูปแปร [e] น้อยกว่ากลุ่มที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษาอยู่ 30.25% แสดงว่ากลุ่มที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาถิ่นนิยมลักษณะใหม่ที่มาจากภาษาไทยมาตรฐานน้อยกว่ากลุ่มที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษาถิ่นอย่างชัดเจน ในส่วนของรูปแปรอีกสองรูปนั้น พบว่ากลุ่มที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษาใช้รูปแปรกึ่งกลางมากกว่ากลุ่มที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาเช่นเดียวกับรูปแปรใหม่ แต่ความแตกต่างของอัตราการใช้น้อยกว่ากรณีของรูปแปรใหม่มาก กล่าวคือ ต่างกันเพียง 8.33% แสดงให้เห็นว่ากลุ่มที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษาถิ่นนิยมลักษณะผสมระหว่างภาษาไทยถิ่นนครศรีธรรมราชกับภาษาไทยมาตรฐานมากกว่ากลุ่มที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาถิ่นเล็กน้อย ส่วนรูปแปรดั้งเดิมนั้นมีลักษณะการใช้แตกต่างจากอีกสองรูปแปรในทางตรงกันข้าม คือ กลุ่มที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาใช้มากกว่ากลุ่มที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษา โดยที่อัตราการใช้ระหว่างสองกลุ่มแตกต่างกันมาก คือ 38.58% แสดงว่ากลุ่มที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาถิ่นนิยมลักษณะดั้งเดิมของภาษาไทยถิ่นนครศรีธรรมราชมากกว่ากลุ่มที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษาถิ่นอย่างชัดเจน

ดังที่ได้กล่าวไปแล้วว่า ในกลุ่มที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษา รูปแปรดั้งเดิมมีอัตราการปรากฏมากที่สุด (63.65%) รูปแปรกึ่งกลางมีอัตราการปรากฏรองลงมา (28%) ส่วนรูปแปรใหม่มีอัตราการปรากฏน้อยที่สุด (8.75%) ซึ่งตรงข้ามกับกลุ่มที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษาที่รูปแปรใหม่มีอัตราการปรากฏมากที่สุด (39%) รูปแปรกึ่งกลางมีอัตราการปรากฏรองลงมา (36.33%) ส่วนรูปแปรดั้งเดิมมีอัตราการปรากฏน้อยที่สุด (24.67%) นอกจากนี้ในกลุ่มที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาที่มีอัตราการปรากฏของรูปแปรทั้งสามแตกต่างกัน

อย่างชัดเจน แต่ในกลุ่มที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษามีอัตราการปรากฏของรูปแปรทั้งสามไม่แตกต่างกันมากนัก คำอธิบายที่สามารถให้ได้ คือ การเก็บข้อมูลเกิดขึ้นในบริบทภาษาไทยถิ่นใต้ กล่าวคือ ใช้ภาษาไทยถิ่นนครศรีธรรมราชในการสัมภาษณ์ผู้บอกภาษา บริบทดังกล่าวทำให้กลุ่มที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาซึ่งนิยมใช้รูปแปรดั้งเดิมอยู่แล้ว ใช้รูปแปรดั้งเดิมมากจนแตกต่างจากรูปแปรอื่นชัดเจน โดยเฉพาะกับรูปแปรใหม่ ในขณะที่กลุ่มที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษาซึ่งนิยมใช้รูปแปรใหม่ แต่การเก็บข้อมูลในบริบทภาษาไทยถิ่นใต้ทำให้รูปแปรใหม่มีอัตราการปรากฏต่ำกว่าที่ น่าจะเป็นจนไม่แตกต่างกันกับรูปแปรอื่นมากนัก และยังทำให้รูปแปรดั้งเดิมมีอัตราการปรากฏสูงกว่าที่ น่าจะเป็นด้วย เป็นที่น่าสนใจว่าถ้าเก็บข้อมูลในบริบทภาษาไทยมาตรฐานผลจะออกมาเป็นอย่างไร อาจเป็นไปได้ว่าในกลุ่มที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษาอัตราการปรากฏของรูปแปรทั้งสามอาจจะแตกต่างกันชัดเจน ขณะที่ในกลุ่มที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาอัตราการปรากฏของรูปแปรทั้งสามอาจไม่แตกต่างกันมากนักก็ได้ ซึ่งน่าจะมีการทาวิจัยเรื่องนี้ต่อไป

มีข้อสังเกตอีกประการหนึ่งคือ การที่รูปแปรกึ่งกลางมีอัตราการปรากฏมากเป็นอันดับสองของทั้งกลุ่มที่มีทัศนคติทางบวกและกลุ่มที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษานั้น ไม่น่าจะมีเกิดขึ้นจากเหตุผลเดียวกัน กล่าวคือ ในกลุ่มที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาไทยถิ่นนครศรีธรรมราช ความนิยมภาษาไทยถิ่นนครศรีธรรมราชมีอยู่ไม่มากพอที่ทำให้ใช้รูปแปรดั้งเดิมเพียงรูปเดียว แต่ก็ไม่เปลี่ยนไปใช้รูปแปรใหม่ ใช้เพียงรูปแปรกึ่งกลาง ในขณะที่กลุ่มที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษาใช้รูปแปรกึ่งกลางเพราะไม่นิยมภาษาไทยถิ่นนครศรีธรรมราช จึงไม่ใช้รูปแปรดั้งเดิม แต่ไม่ได้หันไปนิยมภาษาไทยมาตรฐานจึงไม่ใช้รูปแปรใหม่ พอใจที่จะใช้รูปแปรกึ่งกลางมากกว่า

ในบทนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาการแปรของ (E) ในภาษาไทยถิ่นนครศรีธรรมราช ตามทัศนคติต่อภาษาของผู้พูด จากผลการศึกษาพบว่า กลุ่มที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษานิยมใช้รูปแปรดั้งเดิมมาก ส่วนกลุ่มที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษานิยมใช้รูปแปรใหม่ หากพิจารณาจำนวนผู้บอกภาษาแยกตามทัศนคติ (ดูตารางที่ 7) พบว่า มีผู้บอกภาษาถึง 80% ที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาไทยถิ่นนครศรีธรรมราชอยู่ ในขณะที่มีผู้บอกภาษาเพียง 20% เท่านั้นที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษาไทยถิ่นนครศรีธรรมราช สามารถสรุปได้ว่ารูปแปรดั้งเดิมจะคงปรากฏเป็นรูปแปรหลักในภาษาไทยถิ่นนครศรีธรรมราชอีกนานพอสมควร